

Ilie - Numărul nouă

Profetul a mințit

Jeff Pippenger

2023-10-11

Am încheiat articolul precedent cu un pasaj care abordează „un duh mincinos”. Ceea ce urmează este unul dintre paragrafele aceluiași pasaj.

„Slujitori nesfinți se aliniază împotriva lui Dumnezeu. Îl laudă pe Hristos și pe dumnezeul acestei lumi în aceeași suflare. În timp ce, în mărturisirea lor, Îl primesc pe Hristos, îl îmbrățișează pe Baraba și, prin faptele lor, spun: «Nu pe Acesta, ci pe Baraba.» Să ia aminte toți cei ce citesc aceste rânduri. Satana s-a lăudat cu ceea ce poate face. El socotește să destrame unitatea pentru care Hristos S-a rugat să existe în biserică Sa. El zice: «Voi ieși și voi fi un duh mincinos, ca să-i înșel pe cei pe care îi pot, să critic, să condamn și să falsific.» Dacă o biserică ce a avut mare lumină, mari dovezi, îl primește pe fiul înșelăciunii și al mărturiei mincinoase, acea biserică va lepăda solia pe care a trimis-o Domnul și va primi cele mai neîntemeiate afirmații, presupuneri mincinoase și teorii false. Satana râde de nebunia lor, căci el știe ce este adevărul.” Mărturii pentru slujitori, 409.

„Dacă este primit fiul înșelăciunii și al mărturiei mincinoase de o biserică ce a avut mare lumină, mari dovezi, acea biserică va lepăda mesajul pe care Domnul l-a trimis și va primi cele mai neîntemeiate afirmații, presupuneri false și teorii false.” În 1863, adventismul millerit s-a „întors” la metodologia neîntemeiată și falsă folosită de protestantismul apostat și a respins identificarea făcută de William Miller a celor șapte vremi din Leviticul douăzeci și șase. Subiectul „întoarcerii” a fost reprezentat de răzvrățiții din Numeri paisprezece, când au hotărât să-și aleagă o căpetenie și să se întoarcă în Egipt.

Și au zis unul către altul: Să ne alegem o căpetenie și să ne întoarcem în Egipt. Numeri 14:4.

Subiectul „întoarcerii” la protestantismul apostat a fost de asemenea reprezentat de Ieremia, când, în capitolul al cincisprezecelea, i s-a spus că protestanții căzuți puteau să se întoarcă la el, dar el nu trebuia „să se întoarcă” la ei.

N-am stat în adunarea batjocoritorilor, nici nu m-am veselit; am stat singur din pricina mâinii Tale, căci m-ai umplut de indignare. Pentru ce este durerea mea necurmată și rana mea nevindecabilă, care refuză să se vindece? Vei fi Tu cu totul pentru mine ca un înșelător și ca niște ape care seacă? De aceea, așa zice Domnul: Dacă te vei întoarce, atunci te voi aduce iarăși și vei sta înaintea Mea; și dacă vei scoate ce este de preț din ce este josnic, vei fi ca gura Mea; să se întoarcă ei la tine, dar tu să nu te întorci la ei. Și te voi face pentru poporul acesta un zid de aramă întărit; și vor lupta împotriva ta, dar nu te vor birui, căci Eu sunt cu tine ca să te mântuiesc și să te izbăvesc, zice Domnul. Ieremia 15:17-20.

Poate cea mai clară ilustrare profetică a principiului de a nu reveni la protestantismul apostat se găsește în istoria profetului neascultător, care a adresat un mesaj de mustrare lui Ieroboam, primul

împărat al celor zece seminții din nord.

Și împăratul a zis omului lui Dumnezeu: Vino acasă cu mine și întărește-ți puterile, iar eu îți voi da o răsplată. Iar omul lui Dumnezeu a zis împăratului: De mi-ai da și jumătate din casa ta, nu voi intra cu tine; nici pâine nu voi mânca, nici apă nu voi bea în locul acesta; căci așa mi s-a poruncit prin cuvântul Domnului, zicând: Să nu mânânci pâine, nici să bei apă, nici să te întorci pe același drum pe care ai venit. Și s-a dus pe un alt drum și nu s-a întors pe drumul pe care venise la Betel. 1 Împărați 13:7-10.

Profetului neascultător i se spusese de Dumnezeu să nu se întoarcă pe calea pe care venise. Adventismul millerit ieșise din Protestantismul reprezentat de Sardes și nu trebuia să se întoarcă. Deși profetul neascultător știa prea bine că nu trebuia să se întoarcă pe calea pe care venise, un profet mincinos din împărăția lui Ieroboam i-a spus că Dumnezeu spusese că profetul neascultător trebuie să se întoarcă în casa profetului mincinos și să mănânce cu el. În pofida îndrumării lui Dumnezeu, a făcut întocmai. După ce începuse să mănânce din hrana profetului mincinos, Biblia afirmă limpede că profetul din Samaria mințise.

În Betel locuia un proroc bătrân; iar fiii lui au venit și i-au istorisit toate lucrările pe care le făcuse în ziua aceea la Betel omul lui Dumnezeu; și cuvintele pe care le spusese împăratului le-au spus și tatălui lor. Iar tatăl lor le-a zis: Pe ce drum s-a dus? Căci fiii lui văzuseră pe ce drum se duse omul lui Dumnezeu, cel venit din Iuda. Și a zis fiilor săi: Însăuați-mi măgarul. Ei i-au însăuat măgarul, și el a încălecat pe el și s-a dus după omul lui Dumnezeu, și l-a găsit șezând sub un stejar; și i-a zis: Tu ești omul lui Dumnezeu care a venit din Iuda? Iar el a zis: Eu sunt. Atunci i-a zis: Vino acasă cu mine și mănâncă pâine. El a zis: Nu mă pot întoarce cu tine, nici nu pot intra cu tine; nici pâine nu voi mânca, nici apă nu voi bea cu tine în locul acesta; căci mi s-a spus prin cuvântul Domnului: Să nu mânânci acolo pâine, nici să nu bei apă, nici să nu te întorci pe drumul pe care ai venit. El i-a zis: Sunt și eu proroc ca tine; și un înger mi-a vorbit prin cuvântul Domnului, zicând: Adu-l înapoi cu tine în casa ta, ca să mănânce pâine și să bea apă. Dar el l-a mințit. Și s-a întors cu el și a mâncat pâine în casa lui și a băut apă. 1 Împărați 13:11-19.

Profetul neascultător a mâncat și a băut cu profetul mincinos din Samaria, ceea ce înseamnă că a acceptat solia unui profet apostat și a respins solia Domnului. Aceea era solia pe care o vestise cu credincioșie în aceeași zi. Știa foarte bine că nu trebuia să se întoarcă, dar totuși a făcut-o. Sora White ne informează: „Dacă «fiul înșelăciunii și al mărturiei mincinoase» este primit de o biserică ce a avut lumină mare, dovezi mari, atunci acea biserică va lepăda solia pe care Domnul a trimis-o.” În istoria milleriților, primul înger luminase pământul cu slava sa. În 1840, solia primului înger a fost dusă la fiecare stație misionară din lume.

"Vestea venirii apropiate a Domnului, cu putere și cu mare slavă, în lumea noastră este adevăr, iar în 1840 multe glasuri s-au ridicat pentru a o proclama." Manuscript Releases, volumul 9, 134.

La scurt timp după aceea, Adventismul millerit a revenit la „minciuna” metodologiei protestantismului apostat și a lepădat „solia Domnului” pe care Dumnezeu o trimisese prin William Miller. Au lepădat solia lui Moise, așa cum a fost prezentată de Ilie, iar „minciuna” primită la

începutul istoriei milerite reprezintă „minciuna” care este crezută la sfârșit; „minciuna” care aduce o puternică amăgire asupra Adventismului laodicean.

Și cu toate amăgirile nelegiurii în cei ce pier, fiindcă n-au primit dragostea adevărului, ca să fie mântuiți. Și pentru această pricină Dumnezeu le va trimite o amăgire puternică, pentru ca ei să creadă o minciună: pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiți. 2 Tesaloniceni 2:10-12.

Căutăm să demonstrăm rolul lui Ilie ca simbol, în legătură cu istoriile paralele ale cornului protestantismului și ale cornului republicanismului, în perioada în care domnește a șasea împărăție a profeției biblice. Dificultatea de a reuni, profetic, toate aspectele anului 1863, cel puțin pentru mine, constă în diversele linii intercorelate care se apropie de conceptul de "logică ocolitoare". O logică directă este întotdeauna cea mai bună abordare, dar identificarea adevărilor divine și a relațiilor acelor adevăruri între ele este o lucrare dificilă, căci ele se găsesc în Biblie "puțin aici, puțin acolo".

Pe cine va învăța el știința? Și pe cine îl va face să priceapă învățătura? Pe cei înțărcați de la lapte și luați de la sân. Căci poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă; rând peste rând, rând peste rând; puțin aici, puțin acolo. Isaia 28:9-10.

Este de asemenea un demers dificil atunci când auditoriul vizat este alcătuit atât din cei care sunt familiarizați cu adevărurile principale pe care le abordezi, cât și din alții neinițiați în toate acestea. Aproape toate adevărurile pe care intenționez să le trec în revistă în acest articol se găsesc în Tăblițele lui Habacuc. De teamă să nu par că recurg la un „raționament ocolit”, vă voi spune dinainte încotro ne îndreptăm, înainte de a ajunge, de fapt, acolo.

În 1863, adventismul millerit laodicean a înălțat un chip al geloziei. Chipul geloziei reprezintă prima dintre cele patru generații ale adventismului laodicean.

Atunci el mi-a zis: Fiule al omului, ridică-ți acum ochii spre miazănoapte. Mi-am ridicat ochii spre miazănoapte și, iată, spre miazănoapte, la poarta altarului, la intrare, era acest chip al geloziei. Ezechiel 8:5.

Cele patru generații ale Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea sunt reprezentate în diverse pasaje ale Scripturii, însă iau ca principal punct de referință Ezechiel, capitolul opt. Motivul este că acest capitol face trecerea către capitolul nouă. În Ezechiel, capitolul nouă, este ilustrată pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii, iar în Mărturii, volumul cinci, Sora White identifică în mod clar acest fapt. În comentariile Sorei White, ea se referă în mod clar la două categorii de închinători din Ierusalim atunci când are loc pecetluirea. Ezechiel face același lucru, iar categoria care nu primește pecetea este reprezentată în capitolul opt.

Aceia care nu se întristează din pricina propriei lor decăderi spirituale și nici nu jelesc pentru păcatele altora vor rămâne fără pecetea lui Dumnezeu. Domnul îi însărcinează pe solii Săi, pe bărbații care au în mâini arme de nimicire: 'Mergeți după el prin cetate și loviți: ochiul vostru să nu cruțe, nici să nu vă fie milă: ucideți cu desăvârșire bătrâni și tineri, fecioare, copilași și femei; dar să nu vă apropiați de niciun om peste care este semnul; și începeți de la locașul Meu

cel sfânt. Atunci au început cu bătrânii care erau înaintea casei.'

Aici vedem că biserica — sanctuarul Domnului — a fost prima care a simțit lovitura mâniei lui Dumnezeu. Bătrânii, aceia cărora Dumnezeu le dăduse mare lumină și care stătuseră ca păzitori ai intereselor spirituale ale poporului, își trădaseră încredințarea. Ei adoptaseră poziția că nu trebuie să ne așteptăm la minuni și la manifestarea evidentă a puterii lui Dumnezeu, ca în zilele de odinioară. Vremurile s-au schimbat. Aceste cuvinte le întăresc necredința, iar ei zic: Domnul nu va face nici bine, nici rău. El este prea milostiv ca să-Și cerceteze poporul în judecată. Astfel, „Pace și siguranță” este strigătul unor oameni care nu-și vor mai înălța niciodată glasul ca o trâmbiță, ca să arate poporului lui Dumnezeu fărădelegile lui și casei lui Iacov păcatele ei. Acești câini muți, care n-au vrut să latre, sunt cei care simt dreapta răzbunare a unui Dumnezeu ofensat. Bărbați, fecioare și copilași pier cu toții deopotrivă. Mărturii, volumul 5, 211.

Capitolul al optulea îi descrie pe cei din Ierusalim — „biserica” — care, în a patra dintre cele patru generații, sunt înfățișați ca prosternându-se înaintea soarelui.

Și m-a dus în curtea lăuntrică a casei Domnului și, iată, la ușa templului Domnului, între pridvor și altar, erau aproximativ douăzeci și cinci de bărbați, cu spatele către templul Domnului și cu fețele spre răsărit; și se închinau soarelui spre răsărit. Apoi mi-a zis: Ai văzut aceasta, fiule al omului? Este oare puțin lucru pentru casa lui Iuda că săvârșesc aici urâciunile pe care le săvârșesc? Căci au umplut țara de silnicie și s-au întors ca să Mă provoace la mânie; și, iată, își duc ramura la nas. De aceea și Eu voi lucra cu mânie: ochiul Meu nu va cruța și nu Mă voi îndura; și, chiar dacă vor striga la urechile Mele cu glas tare, tot nu-i voi auzi. Ezechiel 8:16-18.

Ca și în cazul raportului rău al celor zece iscoade, cei douăzeci și cinci de conducători ai răzvrătirii, care se închină soarelui, L-au „provocat” pe Domnul la mânie. Legea duminicală este „ziua provocării” spre care profeții arată înainte. Capitolul nouă îi descrie pe aceia care primesc pecetea lui Dumnezeu în același moment, căci nu face decât să repete și să dezvolte capitolul opt.

"Această pecetluire a slujitorilor lui Dumnezeu [Apocalipsa, capitolul șapte] este aceeași care i-a fost arătată lui Ezechiel în vedenie." Testimonies to Ministers, 445.

În 1863, prima generație a Adventismului laodicean și-a început rătăcirea prin pustie. Istoria profetică ce identifică, în 1863, chipul geloziei a fost cea a vițelului de aur al lui Aaron. Caracteristicile profetice ale vițelului de aur sunt că era o icoană a unei fiare și că era de aur. Aurul este simbolul Babilonului, așadar vițelul de aur al lui Aaron a fost icoana fiarei Babilonului. Icoana fiarei este definită doar ca îmbinarea dintre biserică și stat, cu biserica deținând controlul asupra relației.

Dar ce este „chipul pentru fiară”? Și cum urmează să fie întocmit? Chipul este făcut de fiara cu două coarne și este un chip pentru fiară. El mai este numit și un chip al fiarei. Atunci, pentru a afla cum este acest chip și cum urmează să fie întocmit, trebuie să studiem caracteristicile fiarei înseși — papalitatea.

Când biserica primară s-a corupt, abatându-se de la simplitatea Evangheliei și acceptând rituri și obiceiuri păgâne, ea a pierdut Duhul și puterea lui Dumnezeu; și, pentru a controla conștiințele oamenilor, a căutat sprijinul puterii seculare. Rezultatul a fost papalitatea, o biserică ce stăpânea puterea statului și o întrebuiința pentru a-și promova propriile scopuri, mai ales pentru pedepsirea „ereziei”. Pentru ca Statele Unite să formeze un chip al fiarei, puterea religioasă trebuie să controleze într-atât guvernul civil, încât autoritatea statului să fie, de asemenea, pusă în slujba bisericii pentru a-și împlini propriile scopuri. The Great Controversy, 443.

Vițelul făcut de Aaron a fost realizat în timp ce Moise primea Cele Zece Porunci. A doua Poruncă interzice închinarea la idoli și include o descriere parțială a caracterului lui Dumnezeu, atunci când îl identifică drept un Dumnezeu gelos.

Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo asemănare a vreunui lucru care este în cer sus, sau care este pe pământ jos, sau care este în apele de sub pământ. Să nu te închini înaintea lor, nici să le slujești; căci Eu, Domnul Dumnezeuul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care cercetez nelegiuirea părinților asupra copiilor până la al treilea și al patrulea neam al celor ce Mă urăsc; și arăt îndurare la mii dintre cei ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele. Exodul 20:4-6.

Chipul vițelului de aur al lui Aaron, fiind un idol, reprezintă un chip al geloziei, căci a stârnit indignarea dreaptă care l-a constrâns pe Moise să arunce la pământ și să sfărâme cele dintâi două table ale Celor Zece Porunci. Intenționăm să arătăm că diagrama contrafăcută din 1863 a fost reprezentată de vițelul de aur al lui Aaron. Gelozia lui Dumnezeu s-a manifestat față de vițelul de aur al lui Aaron, căci vițelul de aur reprezenta un dumnezeu fals. Vițelul era reprezentarea contrafăcută a lui Dumnezeu. Aaron a proclamat că acesta îi reprezenta pe dumnezeii care îi izbăviseră din robia egipteană. Cele două table pe care Moise le-a sfărâmat în însăși acea istorie erau o „transcriere” a caracterului adevăratului Dumnezeu, a Dumnezeului care, de fapt, îi scosese din Egipt. Diagrama contrafăcută, produsă în 1863, este un chip al geloziei, căci a sfărâmat cele două table din capitolul al doilea al cărții Habacuc, prin înlăturarea celor șapte vremi ale jurământului lui Moise.

Am văzut că diagrama din 1843 a fost întocmită sub călăuzirea mâinii Domnului și că nu trebuia să fie modificată; că cifrele erau așa cum El le-a voit; că mâna Sa era peste ele și a ascuns o greșală în unele dintre cifre, astfel încât nimeni n-a putut s-o vadă, până când mâna Sa a fost ridicată. Scrieri timpurii, 74, 75.

În plus, Ellen White adaugă poruncii de a nu modifica diagrama din 1843 precizarea „decât prin inspirație”.

Am văzut că planșa veche a fost călăuzită de Domnul și că nicio figură a ei nu trebuia să fie modificată decât prin inspirație. Am văzut că figurile planșei erau așa cum a voit Dumnezeu să fie și că mâna Sa era deasupra și a ascuns o eroare în unele dintre figuri, astfel încât nimeni să nu o vadă până când și-a retras mâna. Spalding și Magan, 2.

James și Ellen White locuiau împreună cu familia lui Otis Nichol, când familia Nichol a pregătit și a realizat diagrama din 1850. Singurul lucru care a fost „modificat” la diagrama din 1850 a fost

faptul că anul „1844” a înlocuit anul „1843”, care fusese reprezentat pe diagrama din 1843. Singura „modificare” a fost corectarea „greșelii” peste care Dumnezeu Își ținuse mâna. Inspirația profetesei se afla chiar în casa în care diagrama din 1843 a fost „modificată” în diagrama din 1850, iar cele șapte vremi din Leviticul douăzeci și șase au rămas înscrise pe acea diagramă, așa cum fuseseră pe diagrama din 1843.

Porunca a doua cuprinde o altă piesă a acestui puzzle profetic, căci ea arată că Dumnezeu numără generațiile până când El cercetează nelegiuirea care are loc. În 1863, a început prima dintre cele patru generații ale Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, căci mișcarea millerită s-a încheiat în acel moment.

Cele două table ale celor Zece Porunci prefigurează cele două table ale lui Habacuc, dar ele prefigurează de asemenea și cele două pâini legănate ale Cincizecimii, care constituiau singura jertfă din serviciul sanctuarului ce includea păcat. Manifestarea puterii lui Dumnezeu la darea celor Zece Porunci, manifestarea puterii lui Dumnezeu la revărsarea de la Cincizecime și manifestarea puterii lui Dumnezeu în istoria celor două diagrame ale milleriților, toate prefigurează manifestarea finală a revărsării Duhului Sfânt în ploaia târzie. Cele două pâini legănate ale Cincizecimii îi reprezintă pe cei o sută patruzeci și patru de mii, care sunt înălțați ca un stindard în timpul ploii târzii.

Pâinile de legănat ale Cincizecimii trebuiau să fie pregătite cu "aluat", care reprezintă păcatul, dar aluatul era distrus prin procesul coacerii.

Între timp, când s-a strâns laolaltă o mulțime nenumărată de oameni, încât se călcau unii pe alții, el a început, mai întâi de toate, să le spună ucenicilor săi: Păziți-vă de aluatul Fariseilor, care este fățarnicia. Luca 12:1.

Pâinile legănate erau o ofrandă de pârgă.

Veți aduce din locuințele voastre două pâini legănate, din două zecimi: ele să fie din floare de făină; să fie coapte cu aluat; ele sunt pârga pentru Domnul. Levitic 23:17.

Cei o sută patruzeci și patru de mii sunt jertfa întâilor roade în zilele din urmă.

Și am privit, și iată, un Miel stătea pe muntele Sion, și cu El o sută patruzeci și patru de mii, având numele Tatălui Său scris pe frunțile lor. Și am auzit un glas din cer, ca vuietul multor ape și ca bubuitul unui tunet puternic; și am auzit glasul harpiștilor cântând din harpele lor. Și cântau ca și cum ar fi o cântare nouă înaintea tronului și înaintea celor patru făpturi și a bătrânilor; și nimeni nu putea învăța cântarea aceea, afară de cei o sută patruzeci și patru de mii, care fuseseră răscumpărați de pe pământ. Aceștia sunt cei care nu s-au întinat cu femei; căci sunt feciori. Aceștia sunt cei care urmează Mielului oriunde merge El. Aceștia au fost răscumpărați dintre oameni, ca pârgă pentru Dumnezeu și pentru Miel. Și în gura lor nu s-a găsit vicleșug; căci sunt fără prihană înaintea tronului lui Dumnezeu. Apocalipsa 14:1-5.

Clasa de închinători din zilele de pe urmă, care nu vor muri niciodată, reprezentată de Ilie, va fi biruit pe deplin păcatul, căci focul curățirii, adus asupra lor de Solul Legământului, coace într-un tot și înlătură dospeala din fiii lui Levi.

Iată, voi trimite pe solul Meu, și el va pregăti calea înaintea Mea; și deodată va intra în Templul Său Domnul pe care-L căutați, chiar Solul legământului, pe care-L doriți; iată, vine, zice Domnul oștirilor. Dar cine va putea să îndure ziua venirii Lui? Și cine va rămâne în picioare când Se va arăta El? Căci El este ca focul topitorului și ca leșia nălbitorului. El va ședea ca un topitor și curățitor de argint; va curăți pe fiii lui Levi și-i va lămuri ca aurul și ca argintul, pentru ca ei să aducă Domnului o jertfă în neprihănire. Atunci jertfa lui Iuda și a Ierusalimului va fi plăcută Domnului, ca în zilele de demult și ca în anii de odinioară. Maleahi 3:1-4.

Jertfa care este „ca în zilele de odinioară” este jertfa legănată de la Cincizecime, din două pâini. Ea a fost ridicată ca jertfă, identificându-i pe cei doi proroci care au fost uciși pe străzi și care, la începutul crizei legii duminicale, sunt apoi înălțați la cer ca un stindard.

Când Aaron și-a făcut un vițel de aur, a declarat că dumnezeii care îi scosese din Egipt erau acel vițel, iar apoi a proclamat un praznic Domnului.

Și el le-a primit din mâna lor și l-a făurit cu dalta, după ce l-a făcut un vițel turnat; și au zis: „Aceștia sunt dumnezeii tăi, O, Israele, care te-au scos din țara Egiptului.” Iar când Aaron a văzut aceasta, a zidit un altar înaintea lui; și Aaron a vestit, zicând: „Mâine este sărbătoare pentru Domnul.” Exodul 32:4, 5.

Atunci când regatul de nord al lui Israel s-a desprins de regatul de sud al lui Iuda, Ieroboam, primul rege al lui Israel, a introdus în mod deliberat o rânduială de cult contrafăcută în două cetăți, a rostit aceeași proclamație ca Aaron, pretinzând că cei doi viței săi de aur erau dumnezeii care i-au scos din Egipt, și a instituit o sărbătoare contrafăcută, după cum făcuse Aaron.

Și Ieroboam a zis în inima lui: Acum se va întoarce împărăția la casa lui David. Dacă poporul acesta se va sui să aducă jertfe în casa Domnului la Ierusalim, atunci inima poporului acestuia se va întoarce iarăși la domnul lor, chiar la Roboam, regele lui Iuda; și mă vor ucide și se vor întoarce la Roboam, regele lui Iuda. Atunci regele s-a sfătuit și a făcut doi viței de aur; și le-a zis: Este prea anevoios pentru voi să vă suiți la Ierusalim; iată dumnezeii tăi, Israele, care te-au scos din țara Egiptului. Și a pus pe unul la Betel, iar pe celălalt l-a pus în Dan. Și lucrul acesta a ajuns pricină de păcat; căci poporul se ducea să se închine înaintea unuia dintre ei, până la Dan. Și a făcut o casă a înălțimilor și a rânduit preoți dintre cei mai de jos ai poporului, care nu erau dintre fiii lui Levi. Și Ieroboam a rânduit o sărbătoare în luna a opta, în a cincisprezecea zi a lunii, asemenea sărbătorii care este în Iuda, și a adus jertfe pe altar. Așa a făcut la Betel, aducând jertfe vițelilor pe care îi făcuse; și a așezat la Betel pe preoții înălțimilor pe care le făcuse. Astfel, a adus jertfe pe altarul pe care îl făcuse la Betel, în a cincisprezecea zi a lunii a opta, chiar în luna pe care o născocise în inima lui; și a rânduit o sărbătoare pentru fiii lui Israel; și a adus jertfe pe altar și a ars tămâie. 1 Împărați 12:26-33.

Dan înseamnă judecată și reprezintă un stat; Betel înseamnă casa lui Dumnezeu. Atât în răzvrătirea lui Aaron, cât și în cea a regelui Ieroboam, simbolurile identifică unirea bisericii cu statul, care în cele din urmă are loc odată cu legea duminicală în Statele Unite.

Legea duminicală survine la sfârșitul Adventismului, iar la începutul Adventismului mișcarea, care fusese identificată drept cornul protestant în vara anului 1844, s-a unit în mod legal cu cornul republican. Astfel, răzvrătirea lui Aaron și a lui Ieroboam reprezintă atât 1863 cât și iminenta lege duminicală.

Motivul pentru care solul legământului îi purifică pe „fiii lui Levi” și nu pe vreuna dintre celelalte seminții este că, la răzvrătirea vițelului de aur al lui Aaron, leviții au fost cei care au stat de partea lui Moise. Pentru credinșia lor, au fost atunci rânduți ca seminția care reprezenta preoția, o onoare care fusese anterior rânduită să fie alcătuită din întâii-născuți ai fiecărei seminții. De aceea Ieroboam s-a îngrijit ca preoția sa contrafăcută să nu fie dintre fiii lui Levi, ci, dimpotrivă, și-a alcătuit preoția „din cei mai de jos ai poporului, care nu erau dintre fiii lui Levi”.

Fiii lui Levi sunt aceia care sunt purificați prin foc, ca un stindard sau ca un dar legănat, în timpul crizei legii duminicale. Istoria crizei legii duminicale din zilele din urmă a fost preînchipuită de criza din 1863, când cornul protestant nou identificat a fost alipit în mod legal de cornul republican. Mai avem încă o linie de istorie de abordat înainte de a începe să parcurgem pasajele la care tocmai am făcut referire.

Acea linie reprezintă anul 1856, iar aceasta va fi abordată în următorul nostru articol.

Venirea lui Hristos, ca Marele nostru Preot, în Sfânta Sfintelor, pentru curățirea sanctuarului, prezentată în Daniel 8:14; venirea Fiului omului la Cel Îmbătrânit de zile, așa cum este prezentată în Daniel 7:13; și venirea Domnului la templul Său, prorocită de Maleahi, sunt descrieri ale aceluiași eveniment; iar acesta este, de asemenea, reprezentat prin venirea mirelui la nuntă, descrisă de Hristos în pilda celor zece fecioare din Matei 25. Marea Luptă, 426.